

НАРАТИВНА СЕМІОТИЗАЦІЯ ЯК ФОРМА ВИЯВУ ІНТЕРМЕДІАЛЬНОСТІ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ (НА МАТЕРІАЛІ ФРАНЦУЗЬКОГО РОМАНУ Е.-Е. ШМІТТА «LA PART DE L'AUTRE»)

Чаюн І. О.

аспірантка кафедри італійської і французької філології та перекладу

Київський національний лінгвістичний університет

вул. Велика Васильківська, 73, Київ, Україна

orcid.org/0000-0002-7452-0784

iryna.chaiun@knlu.edu.ua

Ключові слова:

*інтермедіальність, наративна
семіотизація, семіотичний
патерн, кодування,
декодування, художній текст.*

Статтю присвячено аналізу феномену наративної семіотизації як форми вияву інтермедіальності художнього тексту на матеріалі французького роману Е.-Е. Шмітта «La Part de l'Autre». Дослідження зосереджено на механізмах формування інтермедіального простору, у якому художній наратив функціонує як семіотична система, що інтегрує вербальні, візуальні та ідеологічні коди.

Проаналізовано, що наративна семіотизація постає як процес кодування та декодування знакових систем різних мистецтв у межах тексту, що забезпечує формування багатопланового семіотичного простору та поліфонічної організації оповіді.

Мета статті полягає у з'ясуванні способів естетичного кодування та декодування дійсності, через які відбувається моделювання багатопланового художнього світу. Об'єктом дослідження виступає інтермедіальність художнього тексту, предметом – механізми наративної семіотизації у прозі Е.-Е. Шмітта. Теоретико-методологічну основу становлять праці з галузей семіотики, інтермедіальних студій та наратології (Ю. Крістєвої, В. Вольф, І. Раєвські, М. Маклюєна, Ю. Мюллер).

У романі Шмітта художній текст розглядається як інтермедіальна модель реальності, у якій образотворче мистецтво набуває функції семіотичного медіатора. В альтернативній сюжетній лінії, де Гітлер постає як художник, реалізується естетична семіотизація – спроба осмислити буття через гармонію знаків та образів. У «реальній» лінії, навпаки, мистецтво зазнає процесу декодування: воно втрачає естетичну функцію і перетворюється на знак ідеології. Такий інтермедіальний контраст виявляє напруження між естетичним та ідеологічним кодами, між мистецтвом як засобом пізнання і мистецтвом як інструментом влади.

Доведено, що наративна семіотизація у романі «La Part de l'Autre» постає як динамічний процес перетворення знакових систем, який забезпечує поліфонічність художнього світу. Вона об'єднує словесне, візуальне та філософське начала, створюючи інтермедіальний простір діалогу між мистецтвами.

Таким чином, інтермедіальність виступає не лише формою репрезентації мистецтва у тексті, а й способом моделювання художньої реальності, де кожен знак виконує роль носія міжмистецького змісту.

NARRATIVE SEMIOSIS AS A FORM OF INTERMEDIALITY IN LITERARY TEXT (BASED ON E.-E. SCHMITT'S FRENCH NOVEL «LA PART DE L'AUTRE»)

Chaiun I. O.

*Postgraduate Student at the Department of Italian and French Philology
and Translation*

*Kyiv National Linguistic University
Velyka Vasylkivska str., 73, Kyiv, Ukraine
orcid.org/0000-0002-7452-0784
iryna.chaiun@knlu.edu.ua*

Key words: *intermediality,
narrative semiotization, semiotic
pattern, encoding, decoding,
literary text.*

The article is devoted to the analysis of the phenomenon of narrative semiotization as a form of intermediality in a literary text, based on the French novel «La Part de l'Autre» by Éric-Emmanuel Schmitt. The research focuses on the mechanisms of creating an intermedial space in which the literary narrative functions as a semiotic system integrating verbal, visual, and ideological codes. It demonstrates that narrative semiotization emerges as a process of encoding and decoding the sign systems of different arts within the text, ensuring the formation of a multilayered semiotic space and the polyphonic organization of the narrative.

The purpose of the article is to identify the ways of aesthetic encoding and decoding of reality through which the modeling of a multilayered artistic world takes place. The object of the research is the intermediality of the literary text, while the subject is the mechanisms of narrative semiotization in Schmitt's prose. The theoretical and methodological foundation relies on works in semiotics, intermedial studies, and narratology (J. Kristeva, W. Wolf, I. Rajewsky, M. McLuhan, J. Müller).

In Schmitt's novel, the literary text is interpreted as an intermedial model of reality, where visual art performs the function of a semiotic mediator. In the alternative storyline, where Hitler appears as an artist, aesthetic semiotization is realized – an attempt to comprehend existence through the harmony of signs and images. In the «real» storyline, by contrast, art undergoes a process of decoding: it loses its aesthetic function and becomes a sign of ideology. This intermedial contrast reveals the tension between aesthetic and ideological codes, between art as a means of cognition and art as an instrument of power. It has been proven that narrative semiotization in «La Part de l'Autre» functions as a dynamic process of transforming sign systems, ensuring the polyphony of the artistic world. It unites verbal, visual, and philosophical elements, creating an intermedial space of dialogue between the arts. Thus, intermediality appears not only as a form of artistic representation within the text but also as a way of modeling artistic reality, where each sign acts as a carrier of interartistic meaning.

Постановка проблеми. Сучасна гуманітарна парадигма характеризується зростанням інтересу до феноменів, що виникають на перетині різних мистецьких систем, зокрема до процесів взаємодії та взаємопроникнення медіа у художньому дискурсі. Відповідно, поняття *інтермедіальності* набуває статусу ключової категорії сучасного літературознавства, оскільки воно відображає закономірності міжсеміотичної комунікації та здатність художнього тексту інтегрувати ознаки інших мистецтв: живопису, музики, театру, кіно тощо. У цьому контексті особливої актуальності

набуває вивчення способів *нарративної семіотизації*, що постає як процес формування смислів через систему знаків, образів і сюжетних структур, спрямованих на відтворення інтермедіальних зв'язків.

Упродовж останніх років інтермедіальність як міждисциплінарна парадигма зазнала значних трансформацій, зокрема завдяки розвитку цифрових технологій та новітніх методів аналізу. Сучасні дослідження акцентують увагу на взаємодії між різними медіа та їхнім впливом на сприйняття літературних творів. Відомі науковці, такі

як В. Вольф, І. Расвські, М. Маклюєна, Ю. Мюллер, здійснили вагомий внесок у розвиток теорії інтермедіальності та її дослідження в контексті літератури. Їхні праці висвітлюють різні аспекти взаємодії міжмистецьких кодів у художньому тексті та механізми їх наративного втілення.

Застосування підходів цих авторів дає змогу більш глибоко зрозуміти, як наративна семіотизація функціонує як форма вияву інтермедіальності художнього тексту, створюючи багатопланові смислові структури та поліфонічний наративний простір.

Мета та завдання статті. Метою статті є аналіз механізмів наративної семіотизації як форми вияву інтермедіальності у художньому тексті на прикладі французького роману Е.-Е. Шмітта «La Part de l'autre», а також визначення ролі міжмистецьких кодів у формуванні багатопланового семіотичного простору та поліфонічної структури наративу.

Для досягнення цієї мети у статті поставлено такі завдання: визначити теоретичні підходи до поняття інтермедіальності та наративної семіотизації у сучасній міждисциплінарній науці; проаналізувати інтермедіальні коди та їх функціонування у романі Е.-Е. Шмітта; розглянути форми реалізації патерну «семіотизація» (кодування, декодування) у наративі; виявити лінгвальні та композиційні механізми, що забезпечують інтеграцію міжмистецьких кодів у художній текст, а також узагальнити закономірності та специфіку наративної семіотизації як способу моделювання художнього світу і створення багатокодових смислових структур.

Предмет та об'єкт дослідження. Об'єктом дослідження є інтермедіальні процеси у художньому тексті, що реалізуються через взаємодію різних мистецьких кодів та форм, зокрема вербальних, візуальних і аудіальних, у структурі наративу французького роману Е.-Е. Шмітта «La Part de l'Autre». Предметом дослідження є механізми наративної семіотизації, що забезпечують інтеграцію міжмистецьких кодів у художньому тексті, формують багатоплановий семіотичний простір та поліфонічну структуру наративу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Наративна семіотизація розглядається не лише як текстотвірний, а й як когнітивно-естетичний механізм, який забезпечує інтерпретацію міжмистецьких кореляцій у межах художнього світу твору. Через оповідну організацію тексту реалізується перехід від вербального рівня до багаторівневої семіотичної структури, де слово взаємодіє з візуальними, аудіальними, просторовими чи кінематографічними кодами. Саме ця взаємодія створює *інтермедіальний ефект*, що формує нову якість художнього змісту – синтетичну, поліфо-

нічну, багатокодовість якої стає однією з ознак сучасного мистецтва слова.

Вивчення наративної семіотизації як форми вияву інтермедіальності дає змогу не лише розширити уявлення про структурні механізми літературного тексту, а й простежити специфіку авторського мислення, способи відтворення художнього досвіду різних медіа у межах вербальної системи. Це визначає наукову новизну дослідження та відкриває перспективи подальшого аналізу інтермедіальних стратегій сучасної художньої прози.

Оскільки інтермедіальність ґрунтується на взаємодії та перехрещенні кодових систем різних видів мистецтва, кожен з яких функціонує у межах власної семіотичної моделі зі специфічними засобами виразності, одним із провідних напрямів наративної реалізації цієї категорії у художньому тексті постає **семіотизація** [Kristeva, 1969, p. 167]. Вона передбачає не так пряме включення інтермедіальних ознак у семантику тексту, як акцентування знакової природи мистецьких форм і механізмів їх репрезентування у вербальній площині.

Виявлення наративного патерна у структурі художнього твору відбувається через ідентифікацію лінгвальних маркерів інтермедіальності, які сигналізують про присутність у тексті міжмистецьких смислів, відтворених засобами мовної системи.

На вербальному рівні функцію наративних маркерів патерна «**семіотизація**» виконують *ідентифікатори інтермедіальності* (такі як *art, peinture, musique* тощо). Вони становлять один зі складників засобів вербалізації відповідної моделі. Інший складник передбачає використання *лексем із семантикою знаковості* або споріднених дій і властивостей, що відтворюють процеси репрезентації та інтерпретації у межах художнього тексту [Wolf, 1999]. До таких належать слова на зразок *code, signe, marque, symbole, signification, symboliser, désigner* тощо, які фіксують мовне виявлення міжмистецьких смислів і сприяють формуванню семіотичного виміру оповіді.

Варто підкреслити, що наративний патерн «**семіотизація**» реалізується у кількох варіативних формах, зумовлених типом знакової взаємодії у межах художнього тексту [Мочернюк, 2014, с. 294]. Зокрема, модель «**кодування**» відображає процес актуалізації знакової природи мистецьких форм та їх перетворення на вербальний еквівалент [Мочернюк, 2014, с. 293–294]. Варіація «**декодування**» імплікує процеси осмислення, інтерпретації й тлумачення цих форм у межах наративної структури, тобто відтворює рецептивний аспект міжмистецької комунікації [Мочернюк, 2014, с. 293–294].

Функціональне наповнення зазначених варіацій патерна «семіотизація» виявляється на різних рівнях організації художнього тексту. **Кодування** виступає механізмом первинного відтворення естетичних смислів, коли автор трансформує елементи іншого виду мистецтва у мовно-образну структуру, надаючи їм вербальної форми. У такий спосіб створюється інтермедіальний простір тексту, у якому слово набуває властивостей живописного, музичного чи кінематографічного знаку [McLuhan, Fiore, Agel, 2005].

Декодування, своєю чергою, реалізує інтерпретаційний потенціал оповіді: читач або персонаж виступає як реципієнт, що розпізнає та осмислює знакову природу зображених мистецьких феноменів. Ця варіація забезпечує герменевтичний вимір інтермедіальності, оскільки спрямована на реконструкцію прихованих смислів і відтворення комунікативного зв'язку між мистецтвами [McLuhan, Fiore, Agel, 2005].

Реалізація патерна «семіотизація» у художньому тексті здійснюється через систему лінгвальних засобів, що забезпечують відтворення знакової природи мистецьких явищ і процесів [Rajewsky, 2005]. На мовному рівні це виявляється у використанні лексико-семантичних, граматичних та стилістичних структур, які сприяють формуванню інтермедіального змісту оповіді. Зокрема, мовна репрезентація мистецьких кодів відбувається шляхом екфразису, метафоризації, порівнянь, термінологічних номінацій та інших форм вербалізації зорових, слухових чи пластичних вражень.

Таким чином, лінгвальні механізми реалізації патерна «семіотизація» забезпечують перетворення художнього тексту на *мультимедійний простір*, у якому слово функціонує як універсальний медіум, здатний репрезентувати, інтерпретувати й трансформувати інші мистецькі системи [Rajewsky, 2005].

Наративна динаміка інтермедіальної семіотизації розгортається у взаємодії між структурними рівнями художнього тексту – персонажним, композиційним та смисловим. Саме через цю динаміку відбувається поступове перетворення міжмистецьких кодів на складники наративної організації, де кожен елемент оповіді набуває знакової функції. Таким чином, інтермедіальні смисли не лише включаються в текстову тканину, а й стають рушійною силою його сюжетного та семантичного розвитку.

Одним із ключових виявів такої динаміки є інтермедіальний сюжетний імпульс – момент, коли образ, мотив або предмет мистецтва ініціюють подієвий рух чи психологічну трансформацію персонажів. Твір мистецтва, музичний фрагмент або візуальний образ у межах оповіді постають своє-

рідним «медіатором» між зовнішнім світом і внутрішнім досвідом героїв. Завдяки цьому художній текст демонструє перехід від естетичного сприйняття до наративного осмислення, де семіотичний елемент стає структуротворчим чинником.

Отже, наративна динаміка інтермедіальної семіотизації відображає рух від споглядання до осмислення, від образу до знака, від естетичного до семіотичного рівня художнього тексту. Саме через цей процес інтермедіальність постає не як сукупність окремих відсилань до інших мистецтв, а як спосіб організації наративу, що формує поліфонічну, багатокодову структуру сучасного літературного твору.

У романі франко-бельгійського письменника Еріка-Емманюеля Шмітта «La Part de l'Autre» процес наративної семіотизації реалізується через інтеграцію мистецтва як знакової структури, що формує сюжетну динаміку та філософсько-екзистенційний вимір твору. Е.-Е. Шмітт вибудовує **бінарну наративну структуру**, що віддзеркалює можливий життєвий шлях Гітлера як художника й як диктатора. Саме у цій подвоєності проявляється перша варіація патерну – «**кодування**», тобто надання життю смислової форми через мистецтво.

В оповіді Гітлер постає як суб'єкт, який прагне через живопис віднайти гармонію, осмислити хаос буття за допомогою знаків, ліній, композиції – це спроба *семіотизації світу через естетичне кодування*:

«– Adolf H. : admis.

Une vague de chaleur inonda l'adolescent. Le flux du bonheur roulait en lui, inondait ses tempes, bourdonnait à ses oreilles, lui dilatait les poumons et lui chavirait le cœur. Ce fut un long instant, plein et tendu, muscles bandés, une crampe extatique, une pure jouissance comme le premier orgasme accidentel de ses treize ans.

Lorsque la vague s'éloigna et qu'il revint à lui, Adolf H. découvrit qu'il était trempé. Une sueur citronnée rendait ses vêtements poisseux. Il n'avait pas de linge de rechange. Mais peu importe : il était reçu!» [Schmitt, 2003, p. 6–7].

У наведеному вище фрагменті відтворюється момент екзистенційного піднесення Адольфа Гітлера після отримання, здавалося б, доленосного результату – слова *admis*, яке для нього символізує прийняття, підтвердження власного «я», легітимізацію його художнього покликання. Цей короткий вербальний знак набуває у тексті значення *семіотичного ядра*, навколо якого розгортається складна емоційно-символічна система. Реакція персонажа на слово (*une vague de chaleur, le flux du bonheur*) виявляє, що для нього знаковість і тілесність поєднані у процесі естетичного переживання.

Таким чином, у цьому епізоді простежується *інтермедіальне перенесення* – наратив літературного тексту імітує естетичний акт сприйняття живопису: від відчуття кольору (*vague de chaleur*), через композиційне напруження (*muscles bandés, une crampe extatique*), до гармонійного розрядження. Емоційна структура сцени уподібнена до художнього процесу – творення образу через лінії, ритм, пропорцію, що являє собою *естетичне кодування реальності*.

Отже, Шмітт через цей епізод репрезентує спробу семіотизації буття героєм, який прагне осмислити хаос через мистецький знак. Водночас письменник розкриває і драматизм цього процесу: здатність бачити світ як систему знаків не веде до гармонії, а лише маскує духовну дезорієнтацію. Така інтерпретація відображає ключову ідею роману – інтермедіальність як форма естетичного, морального та екзистенційного випробування, у якому мистецтво стає не лише засобом пізнання, а й потенційним джерелом спотворення смислів.

У протилежній сюжетній лінії (реальній історичній) відбувається *декодування мистецтва*, його руйнування – мистецтво перестає бути знаком істини і стає знаком ідеології.

«– Adolf Hitler : *recalé*.

Le verdict tomba comme une règle d'acier sur une main d'enfant.

– Adolf Hitler : *recalé*.

Rideau de fer. Terminé. On ne passe plus. Allez voir ailleurs. Dehors. Hitler regarda autour de lui. Des dizaines d'adolescents, oreilles cramoisies, mâchoire crispée, le corps tendu sur la pointe des pieds, les aisselles mouillées par l'effolement, écoutaient l'appareteur qui égrenait leur destin. Aucun ne faisait attention à lui. Personne n'avait remarqué l'énormité qu'on venait d'annoncer, la catastrophe qui venait de déchirer le hall de l'Académie des beaux-arts, la déflagration qui trouait l'univers : Adolf Hitler recalé.

Devant leur indifférence, Hitler en venait presque à douter d'avoir bien entendu. Je souffre. J'ai une épée glacée qui me déchire de la poitrine aux entrailles, je perds mon sang et personne ne s'en rend compte? Personne ne voit le malheur qui me plombe? Suis-je seul, sur cette terre, à vivre avec autant d'intensité ? Vivons-nous dans le même monde?» [Schmitt, 2003, p. 1].

Тож цей епізод із роману Е.-Е. Шмітта є семантичним антиподом попереднього – моментом декодування мистецтва, у якому руйнується його сакральна та естетична функція, а знак істини трансформується у знак травми, відчуження й майбутньої ідеологічної маніпуляції.

У сцені, де герой дізнається про провал («*Adolf Hitler: recalé*»), письменник моделює процес інверсії семіотичного коду. Якщо слово «*admis*»

у попередньому епізоді було знаком гармонії, актом прийняття в естетичний всесвіт, то «*recalé*» постає знаком виключення, символічного розриву між суб'єктом і світом культури. У наративній структурі відбувається зсув від естетичного кодування до його декодування – акт естетичної ініціації перетворюється на акт символічного вигнання.

Шмітт використовує образи *заліза, холоду, фізичного болю* («*règle d'acier*», «*épée glacée*»), щоб підкреслити руйнування внутрішнього зв'язку між красою та гармонією. Мова тіла, яка в попередньому фрагменті була виразом натхнення, тепер стає знаком страждання й відчуження. Це не просто емоційний контраст – це семіотичний злам, у якому знак мистецтва перестає позначати істину й красу, а набуває значення болю, поразки, розриву зі світом духовного.

Саме цей момент є поворотним у процесі семіотизації світу героя: він більше не прагне тлумачити реальність через гармонійний естетичний код, а починає формувати ідеологічну систему знаків, у якій краса підмінюється владою, а істина – фанатичною вірою в «чисту форму». Мистецтво, позбавлене гуманістичного змісту, стає знаряддям ідеології – знаком, який більше не відкриває сенс, а приховує його.

Так формується **інтермедіальний контраст**: живопис, який у структурі роману слугує метафорою творення, стає одночасно символом знищення. Шмітт трансформує художній акт у наративний знак морального вибору.

Завдяки цьому мистецтво постає не лише естетичною, а й етичною категорією, знак художності перетворюється на знак моральності, тобто на семіотичну константу оповіді.

Таким чином, у романі Е.-Е. Шмітта «*La Part de l'autre*» **семіотизація** реалізується через **дихотомію кодування – декодування**, де мистецтво виступає механізмом розуміння та водночас спотворення світу.

Висновки і перспективи подальших розробок у даному напрямі. У статті проаналізовано феномен наративної семіотизації як форму вияву інтермедіальності художнього тексту на прикладі роману Е.-Е. Шмітта «*La Part de l'autre*». Аналіз роботи показав, що інтермедіальність в нашому випадку реалізується через дві взаємопов'язані форми семіотизації: кодування та декодування. Кодування забезпечує первинне відтворення знакових систем мистецтв у вербальній площині, декодування формує процес інтерпретації та осмислення художніх образів.

Таким чином, наративна семіотизація виявляється ключовим механізмом реалізації інтермедіальності в художньому тексті: вона забезпечує взаємодію різних мистецьких кодів, моделює смислові структури наративу та ство-

рює поліфонічну, багатопланову систему семіотичних зв'язків.

Отримані результати відкривають низку можливих напрямів для подальших досліджень. Перспективним видається розширення аналізу наративної семіотизації на інші тексти Е.-Е. Шмітта, зокрема твори, де інтермедіальні коди музики, театру або живопису відіграють структуротворчу роль. Це дало б змогу зіставити різні моделі кодування та декодування мистецьких знакових систем у межах авторського стилю.

Подальше дослідження може бути спрямоване на поглиблений аналіз рецептивних аспектів наративної семіотизації, зокрема як різні інтермедіальні коди впливають на формування читачевої інтерпретації, емпатії та морально-філософського осмислення тексту. У цьому контексті цінним є міждисциплінарний підхід із залученням когнітивної поетики, психології сприйняття та теорії емоцій.

Отже, наративна семіотизація як механізм реалізації інтермедіальності не лише описує специфіку художнього тексту Е.-Е. Шмітта, а й задає широкий горизонт подальших наукових пошуків, що охоплюють порівняльну літературознавчу, когнітивну та медіальну перспективи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мочернюк Н. Проблеми художнього простору в екфрастичних описах. *Іноземна філологія*. 2014. Вип. 126. Ч. 1. С. 291–296. URL: http://old.lingua.lnu.edu.ua/Foreign_Philology/Foreign_Philology/Philology_126/Philology126_1/articles/37Mocherniuk.pdf (дата звернення: 26.10.2025).
2. Kristeva J. Le mot, le dialogue et le roman. *Sēmeiōtikē. Recherches pour une sémanalyse*. Paris : Seuil, 1969. P. 154–173.
3. McLuhan M., Fiore Q., Agel J. *The Medium is the Massage*. Gingko Press, 2005. 160 p.
4. Rajewsky I. O. Intermediality, Intertextuality, and Remediation : A Literary Perspective on Intermediality. *Intermédialités / Intermediality*. 2005. № 6. P. 40–64. URL: <https://doi.org/10.7202/1005505ar> (дата звернення: 26.10.2025).
5. Schmitt E.-E. *La Part de l'autre*. Paris : Albin Michel, 2003. 437 p.
6. Wolf W. *Musicalization of Fiction: A Study in the Theory and History of Intermediality*. Amsterdam : Rodopi, 1999. 272 p.

REFERENCES

1. Mocherniuk, N. (2014). *Problemy khudozhnogo prostoru v ekfrastychnykh opysakh* [Problems of artistic space in ekphrastic descriptions]. *Inozemna filolohiia*, (126, Pt. 1), 291–296. Retrieved October 26, 2025, from http://old.lingua.lnu.edu.ua/Foreign_Philology/Foreign_Philology/Philology_126/Philology126_1/articles/37Mocherniuk.pdf [in Ukrainian].
2. Kristeva, J. (1969). *Le mot, le dialogue et le roman*. In *Sēmeiōtikē: Recherches pour une sémanalyse*. Paris: Seuil, pp. 154–173.
3. McLuhan, M., Fiore, Q., & Agel, J. (2005). *The Medium is the Massage*. Gingko Press, 160 p.
4. Rajewsky, I. O. (2005). Intermediality, intertextuality, and remediation: A literary perspective on intermediality. *Intermédialités / Intermediality*, (6), 40–64. <https://doi.org/10.7202/1005505ar>.
5. Schmitt, E.-E. (2003). *La Part de l'Autre* [The Part of the Other]. Paris: Albin Michel.
6. Wolf, W. (1999). *Musicalization of Fiction: A Study in the Theory and History of Intermediality*. Amsterdam: Rodopi.

Дата першого надходження рукопису до видання: 18.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 13.11.2025

Дата публікації: 30.12.2025